

ме ли са ние и да трепне сърдцето ни поне веднѣжъ да изречемъ тѣй, както черквата непрѣстанно гласи: *вратата на покаянието ми отвори жизнодавецъ, защото моятъ духъ тегни къмъ твоитѣ дѣла и носи тѣлото съвсѣмъ смиренно; а ти милостивий очисти мя спорѣдъ до-брината си?*

На втората недѣля Св. черква ни посочи примѣрътъ „на блудниятъ синъ;“ а съ това наедно тя ни показваше, че колкото и да сме грѣшници, ако са покаемъ истински, то обятията на небесний ни Баща ще бѣдѣтъ отворени зарадъ насъ. Но викнахме ли веднѣжъ у сърдцето си както е извикалъ блудний синъ: „Отче съгрѣшихъ на небото и прѣдъ тебе и не съмъ достоенъ да са назовѣ твой синъ, но приеми ма като милостивъ?“ Съ сичко това ние още дремемъ, и нашето сърдце никѣкъ са не помръдва

Въ третата недѣля Св. черква ни спомѣнува, какво ние сме тукъ чужденци, и че слѣдъ тоя животъ има други вѣчепъ, дѣто ни чака страшний съдъ Божий. Но чюхме ли братия тия думи? Тръпна ли нѣкой изъ насъ и, като въздѣхне да рече: „Тѣжко ти и горко душе моя! Какъ ще да излѣзешъ прѣдъ праведниятъ съдникъ и какъвъ отговоръ ще давашъ за твоитѣ грѣховни дѣла човѣче! Твоитѣ работи ще да та осѣдятъ; това що си ти направилъ, зове та на страшния съдъ Христовъ.“ Но о, душе моя, доде вече врѣме побързай, завтечи са, извикани съ вѣра: „сѣгрѣшихъ, Господи сѣгрѣшихъ ти, не зная човѣколюбче, твоята милость, пастирю до-